

10 e Kamer

Nr. 113/04
VAN HET PARKET

Nr. 95263
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Uittreksel(s) Procureur-generaal:

Uittreksel(s) Ontvanger:

Veroordelingsbulletin(s):

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Verstek

25 maart 2005

not. 66.72.1933/00/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. , helpster, geboren
, wonende te

Beklaagd van:
telastlegging B van de initiële dagvaarding betekend op 9 april 2003.

Te
B. vanaf 1 mei 2000 tot en met datum dagvaarding:

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerende bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is,

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

telastlegging B van de aanvullende dagvaarding betekend op 8 november 2003.

te :

B. Vanaf 1 juli 1998 tot en met 2 april 2003 :

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerende bebouwd goed geheel of

gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is,

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 22 december 2003, 13de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd, als volgt beslist:

Zegt dat in de op verzoek van het Openbaar Ministerie uitgebrachte aanvullende dagvaarding de omschrijving der tenlastelegging B der initiële dagvaarding werd hernomen met uitbreiding van de strafbare periode, zodat de rechtbank zich enkel dient uit te spreken over de tenlastelegging B zoals opgenomen in de aanvullende dagvaarding waarin de tenlastelegging B der initiële dagvaarding is vervat.

Past de tenlastelegging B der aanvullende dagvaarding aan als volgt:

" te

bij inbreuk op de artikelen 42, § 1, 7°, 66 al. 4 en 5 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (voor de periode van 1 juli 1998 tot en met 30 april 2000) zonder een voorafgaande schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, het gebruik van een gebouw te hebben gewijzigd waarbij de wijziging was opgenomen in een door de Vlaamse Regering vast te leggen lijst, meer bepaald in artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen, dat de vergunningsplicht heeft ingevoerd voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw gelegen in een recreatiegebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied voor wat de hoofdfunctie betreft naar permanent bewonen, en deze wijziging te hebben in stand gehouden,

feiten die vanaf 1 mei 2000 strafbaar wordt gesteld door de artikelen 99 § 1, 6° 146 al. 1, 1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, als de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het

*gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie, en deze wijziging te hebben in stand gehouden
meer bepaald:*

- 1. op 1 juli 1998, het gebruik van een vergund gebouw gelegen in een recreatiegebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied voor wat de hoofdfunctie betreft te hebben gewijzigd naar permanent bewonen ;*
- 2. vanaf 1 juli 1998 tot en met 2 april 2003, de sub 1 omschreven wijziging in stand te hebben gehouden".*

Spreekt de beklaagde vrij zonder kosten voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B zoals aangepast.

Zegt dat de rechtbank zich dan ook niet kan uitspreken over de herstellvordering vanwege de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Laat de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie groot € 129,34 ten laste van de Belgische Staat.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld door het Openbaar Ministerie op 24 december 2003.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van Advocaat-generaal.

De beklaagde, alhoewel rechtsgeldig gedagvaard zijnde, is ter terechtzitting van het Hof niet verschenen, noch iemand voor haar in de persoon van een advocaat.

* * *

1. Het hoger beroep van het Openbaar Ministerie werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; het is ontvankelijk.

2. Over de oorspronkelijke telastlegging A en de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in de mate dat zij op deze telastlegging betrekking had heeft de eerste rechter reeds bij niet bestreden beslissing van 20 oktober 2003 uitspraak gedaan. Het Hof dient derhalve slechts te beslissen over de strafvordering met betrekking tot de telastlegging B, hierin begrepen de vordering tot herstel in de mate dat zij op deze telastlegging is gesteund.

3. De feitelijke gedraging die aan de telastlegging B in de dagvaarding met 'uitbreiding van de strafbare periode', betekend op 8 november 2003, ten grondslag ligt dient te worden verbeterd als volgt:

"B. te

1. bij inbreuk op art.42 § 1, 7° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S.15 maart 1997), strafbaar gesteld door de artikelen 66, 4° en 5° lid en 68 van het decreet, zonder

voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het gebruik van een vergund gebouw wat de hoofdfunctie betreft gewijzigd te hebben door:

het permanent bewonen van een weekendhuis, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie,

vanaf 1 juli 1998 tot en met 30 april 2000,

2. bij inbreuk op art.99 § 1, 6° van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), strafbaar gesteld door de artikelen 146, 1° lid, 1°, 147 en 149 van het decreet, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben door:

het permanent bewonen van een weekendhuis, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie,

vanaf 1 mei 2000 tot en met 2 april 2003".

De aldus verbeterde telastlegging B (thans enige telastlegging) heeft, wat betreft haar beide onderdelen, betrekking op dezelfde feitelijke gedraging als deze die er in de dagvaarding betekend op 8 november 2003 aan ten grondslag ligt.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging B, zoals hiervoor onder 3 nader omschreven, lastens de beklaagde bewezen.

De functiewijziging was in de periode van 1 juli 1998 tot en met 30 april 2000, vermeld in onderdeel 1 van de telastlegging, vergunningsplichtig ingevolge artikel 192 bis, 5° van het voormeld decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij art 54 van het decreet van 21 november 2003, dat geldt met terugwerkende kracht vanaf 9 september 1984; het Hof stipt aan dat het Arbitragehof bij arrest nr. van 8 maart 2005 het beroep tot nietigverklaring van voormeld artikel 192 bis, gesteund op de terugwerkende kracht, heeft verworpen. De feitelijke gedraging die aan dit onderdeel van de telastlegging ten grondslag ligt is thans strafbaar gesteld door de decretale bepalingen vermeld in onderdeel 2 van de telastlegging B en de hierna vermelde bepalingen van het uitvoeringsbesluit van 14 april 2000.

In de periode vermeld in onderdeel 2 van de telastlegging B was de functiewijziging vergunningsplichtig krachtens art.2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is.

5. De feiten die aan de onderscheiden onderdelen van de telastlegging B ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging, laten voortduren.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk belang.

Een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard haar te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dient te houden. In het voordeel van de beklaagde houdt het Hof rekening met het feit dat de beklaagde na de periode vermeld in onderdeel 2 van de telastlegging het strijdige gebruik heeft gestaakt.

Het Hof houdt hierbij tevens rekening met het feit dat het misdrijf deels vóór, deels na 1 januari 2002 en vóór 1 maart 2004 werd gepleegd, zodat de geldboete dient uitgedrukt te worden in euro en dient te worden verhoogd met 40 opdecimen.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

6. De gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 23 juli 2002 met bijlage de staking van het strijdig gebruik, met verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot staking.

Deze vordering is zonder voorwerp vermits uit een aanvullend onderzoek blijkt dat vanaf 3 april 2003 door de beklaagde een einde werd gesteld aan het strijdig gebruik.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtdoende bij verstek,**

gelet op de hiervoor vermelde artikelen en de artikelen

38, 40, 41, 65, 100 Strafwetboek,

162, 186, 190, 194, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 23 van het KB van 19 december 2003,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

ontvangt het hoger beroep en er ten gronde over oordelend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging B (thans enige telastlegging) zoals hiervoor onder 3 vermeld,

veroordeelt de beklaagde voor de beide onderdelen van de telastlegging B zoals verbeterd tot een geldboete van € 250, te vermeerderen met 40 opdecimen en aldus gebracht op € 1.250 of een vervangende gevangenisstraf van drie maand,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verklaart de herstellvordering in de mate dat zij strekt tot de staking van het strijdig gebruik en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op € 129,34 in eerste aanleg en op € 98,20 in beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:

Afschriften:	79,80
Opstelrecht ber.bekl.:	
Dagvaarding:	9,47

	89,27
+ 10 % :	8.93

Totaal : € 98,20

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **25 maart 2005**.

Aanwezig :

camervoorzitter,
, raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste
Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer
op het oogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste
wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover
hij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek),
, raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;